

[Justitsministeren.]

og det til trods for, at den stærke adoption først er indført i 1935 som en undtagelsesbestemmelse.

Lad mig sluttelig sige, at jeg betragter lovforslaget — som det nu gennemføres efter forkastelse af ændringsforslagene nr. 1 og 4 — som et meget betydeligt fremskridt. Vi går til noget principielt nyt, når vi nu indfører det fulde familieskifte, hvad der efter mit skøn er udtryk for en konsekvent ordning. Jeg er naturligvis — hvad jeg allerede har sagt — ikke så glad for undtagelsen i § 13, stk. 2, men jeg tillægger den ikke så forfærdelig stor betydning, og jeg tror, at den i løbet af nogle år vil blive helt uden betydning.

Vi opnår ved at gennemføre dette lovforslag at komme et skridt fremad på vejen mod nordisk retsenhed. Jeg vil gerne understrege, at den norske regering nu har fremsat forslag om den enstrengede ordning, som alene bygger på stærk adoption, og som ejheller har den ventil, udvalgets flertal har ønsket gennem ændringsforslag nr. 3. I Sverige er forholdet det, at det svenske lovråd ikke har haft principielle indvendinger imod et forslag på linie med regeringsforslagene i Danmark og Norge, men man har dèr udskudt gennemførelsen, indtil man har opnået den revision af børnelovgivningen — herunder reglerne for det udenfor ægteskab fødte barns retsstilling i forhold til faderen — som vi kender i Danmark. Hvordan stillingen er i Finland, tør jeg ikke sige; dèr er regeringsforslag endnu ikke fremsat.

Jeg skal med disse bemærkninger varmt anbefale, at man stemmer for ændringsforslagene nr. 2 og 3 og ved tredie behandling for lovforslaget, således ændret.

Gideon: Jeg skal tillade mig at fremkomme med nogle enkelte bemærkninger i anledning af den forhandling, som har fundet sted.

Jeg forstod, at det ærede medlem fru Erna Sørensen var klar over, at der var

problemer, som ikke kunne løses, idet man, hvis udelukkende den stærke adoption gennemførtes, kunne risikere, at et adoptivforhold i visse tilfælde ikke kom i stand. Med hensyn til det konkrete tilfælde, jeg havde nævnt, mente det ærede medlem fru Erna Sørensen, at det kunne ordnes på den måde, at værgen på barnets vegne gav afkald på arveret efter adoptanten — og det ærede medlem spurgte den højtærede justitsminister, om han ville udtale sig om dette spørgsmål. Jeg har forstået, at den højtærede justitsminister ikke har hørt dette spørgsmål; jeg tror imidlertid ikke, det kan lade sig gøre, at værgen på barnets vegne i et sådant tilfælde frafalder arveret overfor adoptanten. Derfor vil et sådant tilfælde ikke kunne klares, når man gennemfører en lov udelukkende med den stærke adoption — der vil iøvrigt kunne nævnes mange, mange andre tilfælde.

Det var jo en ganske klar udtalelse, det ærede medlem fru Else Zeuthen fremsatte, og den viser den principielle forskel mellem vor indstilling og den stilling, man indtager fra den anden side. At adoption ikke kan føres igennem, hvis man ikke i enhver henseende giver barnet stilling som ægtebarn, mener vi er forkasteligt. Vi mener, at der er mange tilfælde — det fremgår af den betænkning, som er afgivet af en sagkyndig kommission, at det drejer sig om ca. 40 pct. af tilfældene — som egner sig til at løses efter reglerne for den svage adoption; men så er spørgsmålet: Er det da rimeligt i alle disse tilfælde at sige, at de skal presses ind i denne ganske bestemte form, og at adoption overhovedet ikke kan gennemføres, hvis man ikke vil gå med til, at det skal ske efter denne bestemte skabelon? Det forekommer mig urimeligt. Der er på dette område så mangeartede forhold at tage i betragtning, at jeg synes, det er rimeligt at overlade til parterne selv, ikke alene til børnene, men først og fremmest til de naturlige forældre og til de eventuelle adoptivforældre, at de selv træffer den